

ΜΙΑ ΑΔΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ!..

Ένα μυθιστόρημα και μία πραγματική ιστορία. Ο εὐγνωμόνων στυχισμένης Αιγυπτίας προκηψίσεως. Ἡ καταδίκη της. Ὑστερῶς κουνιέται!.. Μία ἐπίσημος πράξις. Ἡ τραγική νύχτα. Ἡ ἰθαγενής. Τὸ κομμένο χέρι τῆς μούμιαις. Ἡ ἱστορία μίαις δυὰπ ἀπὸ 3000 χρόνια. Στὸ κτήμα τοῦ κόμητος Χαμόν. Τὸ χέρι μούμια πού ζωντανεύει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χέρι της, κ.λ.π.

Ἡ ἱστορία πού ἔχῃ εὐρησθῆναι ἠμῶν καταπληκτικὰ τὸ πρὸ ἑσῶν δημοσιεύθη ἐν τῷ «Μπουκέτο» παράδοξο καὶ τρομακτικὸ μυθιστόρημα τοῦ Μπαρμ Στόουκερ «Ἡ Μούμια πού ζωντανεύει», τὸ ὁποῖο, ἐν πρῶτον μὲν εἶχε καὶ δεύτερο τίτλο: τὸ «κομμένο χέρι». Ἡ μόνη διαφορά εἶνε ὅτι ἐνῶ ἡ «Μούμια πού ζωντανεύει» εἶνε δημιουργία τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέως τῆς, ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἀληθινή, ἀλλήθεστατὴ μάστιξ, πρὸς κάθε τῆς λεπτομέρειαι. Γιὰ νὰ πιστοῦν κανεὶς δὲν ἔχει παρά ν' ἀνατρέξῃ εἰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1924, ἀπὸ πρῶτον καὶ παρακληθῆναι τὰς δημοσιογράφους ἐδῶ δημογραφίας. Συνέβη στὸν γνωστόστον ἐστὴν ἀνωτέρα ἀγγλικὴ κοινωνία εὐγενῆ, καὶ περίφημο ταξιδιωτὴ κόμητα Λονδοβίκο Χαμόν.

Ὁ κόμης Χαμόν, πρὸ ἐτῶν, κατὰ τὴν διάρκεια ἐπὸς ταξιδίου του εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶναι νὰ περιποιηθῆ καὶ νὰ θανατωθῆ ἕνα ἰθαγενῆ πού ἦταν ἄσοστος ἀπὸ πυροβολισμοῦ. Ὁ ἰθαγενὴς αὗτος, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔλεγε, κατοῖκετο ἀπὸ μίαν ἐνδοξὴ οἰκογένειαν ἐξῆς τῆς κοιλίδος τοῦ Νείλου, ἐργασιοποιῶνται του, τοῦ ἔκανε δόξο ἕνα χέρι μούμιαις πού ἦταν κομμένο ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ κάτω καὶ πού ἐρολογεῖτο πρὸς τριῶν χιλιάδων ἐτῶν τοῦλάχιστον.

Ἦταν, καθὼς εἶπε ὁ ἰθαγενὴς ἐπὸν ἄγγλο εἰρηγῆ, τὸ πολιτικότερο ἀγαθὸ του, γιὰ τὸ χέρι αὐτὸ ἄνθρωπος μὴ μὴ κατὰ προκηψίσεως, ἔβδωμ ζωρὴ τοῦ ἀποκατόχου ἀπὸ θρόνου τῆς Αἴγυπτου τὸν πρῶτον βασιλεῖον Τοῦντ-ἄνκ-Χάμεν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ μὴ μέραι, ἡ νεαρὰ προκηψίσεως ἀνθρώπου ἐπὸς τὸν πατέρα της, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀφοῦ προηγουμένως, πρὸ τῆς ἐκδοῦν τὸ χέρι. Οἱ πατέρες, καθὼς βλέπετε, δὲν ἀπονενοῦντοσαν ἐπὴν ἐποχῇ τοῦ Φαραῶν. Προῦμαι δὲ ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ καταδίκη τῆς ἀνοητομένης προκηψίσεως καὶ ἐπὸ τὸ σῶμα της ἐτάφη ἐπὴν περικνημὴ κοιλίᾳ τῶν Βασιλείων, τὸ χέρι της, εἰς ἐνδοξὴν ὑπερτίτης τιμῆς, ἔμεινε ἄταφον. Ἀπὸ τότε περιήλθε ἐπὴν κατοχῇ πολλῶν ἀνθρώπων, ὡς πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τριανταεπταεσάδων ἀνοητοῦν ἐτῶν ἀνοητοῦν ἀπὸ τὸν ἐργασιοποιῶντα ἰθαγενῆ ἐπὸν κόμητα Χαμόν.

Ἀπὸ τότε τὸ χέρι αὐτὸ δὲν ἔδωκε οὐκ ἐπὴν παραμικρὴ ἀφοροῦν ἀνοητοῦν ἐπὸν κτήριον. Ἀναπαύσαν ἐπὶ δεκάδων ἐτῶν ἡσυχία—ἡσυχία ἔπαυσε ὁ ἕνα μικρὸν βελονοειδὸν μαζιλαράκι. Ἦταν ἕνα χέρι πού ἀσφαλῶς ἐπὴν ἐποχῇ του, πρὸ 3000 ἐτῶν θὰ ἦτο πρὸς τὸν λατὸν καὶ κομμένο. Τώρα ὁμοῦ κοίτουνται ἐπὴν θέσῃ του κατὰξο καὶ κατὰξο.

Ἐξάρτα ὁμοῦ μὴ μέραι τοῦ 1920 τὸ κομμένο χέρι ἀνοητοῦν τὰ διηγησόμεθα... Ζήεις! Καὶ ἐν πρόποσις ἀλλὰς θεῶν ἀπάνω ἐπὸν μαζιλαράκι του γυναικὸς νὰ τ' ἀγγίξῃ. Ὁ κόμης τότε ἐξαρτισμένος τὸ χέρι ἐπὸς χέριον του καὶ προσέειπε μὴ κατὰπληξῆθῃ τὰ πρῶτον κατὰξο δάχτυλα λίγην μὴ ἐκκοιλία, ὅσοι λυγίζον τὰ δάχτυλα ἐπὸς ζωντανὸν ἀνθρώπον! Σὲ λίγην εἶδε ἀκόμα ἐπὸ τὸ μαῦρο σκεδὸν χρώμα του εἶχε βρεῖ ἀπὸ ζωρὸν καὶ πρὸ ἀνοητοῦν... Πέρασαν λίγες μέρας καὶ ἔγρη αἵματος παρουσιάσθησαν ἐπὸ μένος τοῦ καρποῦ ὅπου εἶχε ἀποκοπῆ τὸ χέρι... Τομαγμένος ὁ κόμης Χαμόν, φώναζε πρὸς ἐπισιομοποιῶντων παραδόξων αὐτῶν γεγονότων, τὸν συμβολαιογράφου του καὶ τὸ φαρμακοποιῶν του. Καὶ ὁ μὲν συμβολαιογράφου του τὰ ἐπιβεβαίωσε διὰ νομικῆς πράξεως του, ἐπὸ ὁ φαρμακοποιῶν, σινέδριος γρήγορα—γρήγορα ἕνα μῆγμα πίστεως, μέρα ἐπὸ ὁποῖο δόθηκε, παρουσιῶν τὸ κόμητος καὶ τὸν συμβολαιογράφου, τὸ κομμένο χέρι, προπλαθῶνται ἐπὸ νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ ἐπὴν προτέρα του κατὰσταση.

Καὶ πρῶταμιν τὸ χέρι φάνηκε πρὸς ἡνωμένους γὰ κάμπος καροῦ. Ἐκείνη τῆν ἐποχῇ ὁ κόμης Χαμόν, κατοικοῦσε ὁ ἕνα κτήμα του ἐπὴν Ἰσλαδιά.

Εἶνε γνωστὰ αἱ ταραχαὶ πού συνέβησαν τότε ἐκείναι ἐκ μέρους τῶν ἐπιτοπίων οἱ ὁποῖοι ἦδελαν νὰ ἐλευθερωθῶσαν ἐπὴν κατοχῇ τους ἀπὸ τῆν ἀγγλικὴν κατοχῆν. Κατὰ τὸ 1922, κάθε νύχτα, ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ ἀντηχούσαν γύρω ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ κόμητος. Ἡ ἐπανάστασις εἶχε ἀρχίσαι.

Ὁ κόμης ἐπειδὴ ἦταν ἀγγλος φοβόταν γιὰ τὴν ζωὴ τῆς γυναίκας του καὶ τὴν δικὴν του καὶ, ἀπορημένος νὰ φύγῃ μὴ πρῶτη εὐκαιρία γιὰ τὴν Ἀγγίαν, προετοίμασε ἕνα βόδον τῆν ἀναχώρησίν του.

Μέρα ἐπὴν φρονία μὴ τῆν ὁποία εἶχε δεῖσι τις ἀλοκακίαις του, ἔχεσας νὰ κλεισθῇ ὁ αὐτὸς καὶ τὸ κομμένο χέρι. Νὰ τις ἐναλίσιαι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ κ' αὐτὸ... Ἦταν μεγάλη φροσία καὶ καθυστέρησις... Τότε, βλέποντας τὴν φωτιά ἡ ὁποία ἔκαυε ἐπὸ τῆς κ' καὶ ὑπόδειξη τῆς σκεῆνον του πού ἦταν κ' αὐτὴ ἐκεῖ, ἀποφάσισε νὰ τὸ κάμῃ. Καὶ πρῶταμιν πέταξε τὸ χέρι ἐπὴν φωτιά! Τότε... τότε συνέβη καὶ τὸ ἀνοητοῦν, καὶ

καταπληκτικὸ, καὶ πού ἐπεμβαίνει τὰ ὄμοια τῆς ἀνοητομένης φροσίας: Ἦσαν ἀκόμη τὸ χέρι ἀγγίξει τὴν φωτιά, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου, ὡς νὰ τῆν ἔδοξοσε μὴ ἀνοητοῦν δύναιμις, ἔβλασε καὶ τὰ κομμάτια τῆς ἔπεσαν κάτω ἐπὸ τὸ λάτωμα μ' ἕναν τρομακτικὸν γρότον. Καὶ συγχρότως, τῆν ἴδια στιγμή ὁ κόμης Χαμόν καὶ ἡ σκεῆνον του ἀντίκρουσαν μὴ παραδόξῃ ἐμφάνισιν.

Εἶδαν ἐπὴν θέσῃ τῆς πόρτας νὰ στέκεται μὴ ἡσυχία γυναικῆ, μὴ ἀιγυπτία προκηψίσεως ἐννεμῆν μὴ τῆ μῦθα τῆς ἐποχῆς τῆς καὶ τῆς πατρίδας τῆς, μὴ ἀνοητοῦν κομῆματι καὶ μὴ πολιτικῆν ἰσάματα. Στῆν ἀρχῇ ἡ ἀνοητομένη ὀπτασία ἐμοιάζε μὴ οὐκ, μὴ οὐκ-οὐκ ἔμεινε πρὸ ἀνοητομένη καὶ προηγουμένως μέρα ἐπὸν δωματίου. Ὁ κόμης πρὸ ὅλο τοῦ δικαιολογημένου γρότου του, μπόρεσε νὰ προσέξῃ ὅτι ἀπὸ τῆν γυναικῆ αὕτη ἡ ὁποία ἐξορῶνται γρότοι ἄλλο ἀπὸ τὸν κόμην τῶν οἰκίων, ἔλειπε τὸ εἶνα τῆς χεῖρι! Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ φωτισθῇ τὸ σκοτισμένο μυαλὸ του. «Εἶνε ἐκείναι, ἡ Αἴγυπτις προκηψίσεως πού ἔρχεται νὰ ἐκκαταλύσῃ τὸ χέρι τῆς!»

Πρῶταμιν, ἡ ὀπτασία προηγουμένως πρὸς τὸ ἔλακι. Ἐκεῖ, ἔκαυε μὴ μεγαλοπρεπείαι καὶ μὴ τὸ γρότον χεῖρι τῆς πῆρε μὴ ἀπ' τις φλόγες τὸ κομμένο τῆς χεῖρι, τὸ ὁποῖο, ὡς ἐκ δαίματος, εἶχε μείνει ἀθηκτο! Ἀνέσους τὸ ἐφόμοσος ἐπὴν θέσῃ του καὶ, δεύτερο θάμα! ἔκείνο κόλλησε. Τότε ἡ προκηψίσεως ἔμεινε καὶ τὰ δυὸ τῆς πιά χέρι-καὶ πρὸς τὸν οἰκονομὸν, ὡς νὰ ἐπαιρητοῦσος τοῦς Θεοῦς. «Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμον πού εἶχε ἐπὸς ἡ ὀπτασία ἔμεινε κ' ἐξαφανίσθηκε ἀφοῦ προηγουμένως ἔμεινε ἐπὸν κόμητα ἕνα βλῆμα ἐκδικητικὸν.

Ὁ κόμης Λονδ. Χαμόν

Ἡ κόμηςσα κ. Χαμόν.

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηςσα ὅταν ἔμειναν μόνον κῆταμα κατὰπληκτικοὶ τὰ σκεῆνον τῆς πόρτας καὶ τῆν φωτιά τους πού εἶχε ὀρθῶν. Ἦσαν κ' οἱ δυὸ πενιχροὶ κ' ἐπισοπεύοντες τῆν ἀναχώρησιν ἐπὴν τῆν ἄλλη μέραι ζωίας γιὰ τῆν Ἀγγίαν.

Ὁ κόμης Χαμόν, ἀπὸ φόβου ἡ δεισιδαιμονία ἴσως, δὲν ἔκανε λόγο οὐκ κανένα γιὰ τῆν καταπληκτικὴ καὶ ἀνοητομένη περιπέτειά του ἀπὴν. Ἦνὸ γρότον πέρασαν ἐκτοσε κ' οὐκ κοῦβεντα εἶχε κάνει οὐ κανένα.

Τὸ 1924 ἄρξασας οἱ μεγάλες ἀνακατασκευαὶ τῆς κοιλίδος τῶν Βασιλείων ἐπὴν Αἴγυπτον. Σπουδαίοντα ἐροῦματα ἀνεκαλύφθησαν μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ μούμια τοῦ Τοῦντ-ἄνκ-Χάμεν. Τότε κ' ὁ κόμης Χαμόν ἴσως ἐπὴν πιά καυρὸς νὰ ἀνακατοῦσῃ σὺς ἀνθρώπους τὸ μυστικὸ του. Τὸ διηγήθηκε σ' ἕνα φίλον του ὁ ὁποῖος, κατὰ συμπύωσιν ἦταν δημοσιογράφου. Σὲ λίγες ἡμέρας ὅλος ὁ κόσμος ἤξεσε τῆν ἰστορία τῆς μούμιαις Αἴγυπτίας προκηψίσεως καὶ τοῦ κομμένου τῆς χεῖρι.

Κανεὶς φρονία δὲν τόλμησε νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβολίᾳ τὰ λεγόμενα ἐπὸς Ἀγγίλον ἔξενελεμαν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπιβεβαίωσε καὶ διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του. Ὅλοιο ὁμοῦ θέλησαν νὰ τὰ ἐξηγήσουν καὶ νὰ τὰ δικαιολογήσουν. Ὅσοτοῦ τὸ μυστικὸν παραμῆται ἀκόμα ἀνεξήγητο.

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΔΡΧΑΙΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ψιλό, ψιλό πέφτει τὸ χιόνι ὀλόγυρα
Τὸ χόρτο ἀργὰ σκεπάζοντες
Τὰ χιονισμένα δέντρα, ὡ Ἄννα, μοιάζοντες
Μὲ ἀμυγδαλιὰς πού ἀνθίζοντες.

Τὸ μονοπάτι τώρα πλεῖα δὲ φαίνεται
Ποῦ μ' ὀδηγοῦσε σατί σου
Τίποτε πλεῖα δὲ βλέπω, μὰ τὸ βημά μου
Σ' ἐπὸ τὸ φέρνει ὁ ἔρωτας.

Τίποτε πλεῖα δὲ βλέπω, κ' ἂν τῆν στέγῃ σου
Διαμῆς τὸ χιόνι ἐσκεπάσε,
Ἐπάνω ἐκεῖ γυρίζοντες φερονίζοντες
Ἀπὸ περιστέρια ὀλόγυρα.

Στῆν παγερὴ γαλήνῃ τῆν κατὰλευκῆν.
Ἄστροντυμένην πρόβαλε,
Ὡ Ἄννα μου γλυκεῖα, νὰ ἰδῆς τὸν ἥλιον
Ποῦ βγαίνει ἀπ' ἄσπρα σύγκερα.

Κ' ἐγὼ στῆν τὴν γύρω μας λευκοτήτα.
Κύνος κ' ἐγὼ κατὰλευκος
Τρέχω νὰ μάλω ἐπάνω στῆν ἀγκάλῃ σου
Τὸ πλεῖο λευκὸ τραγοῦδι μου.

(• Στίχοι Βάβαροι •) † Στεφ. Μαρτζώκης

Τὸ περικνημὸν κομμένο χέρι τῆς μούμιαις πού ζωντανεύει!